

E D I T U R A S C R I P T U M

O dragoste mai presus de rațiune
Cum explici o dragoste ce nu poate fi explicată?

De același autor,
la Editura Scriptum au mai apărut:

*Toți sunt normali până ajungi să-i cunoști
Dumnezeu e mai aproape decât crezi*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ORTBERG, JOHN

O dragoste mai presus de rațiune / John Ortberg;

trad.: Daniel Mănăstireanu. - Oradea: Scriptum, 2006

ISBN (10) 973-87770-4-6; (13) 978-973-87770-4-6

I. Mănăstireanu, Daniel (trad.)

JOHN ORTBERG

O dragoste mai presus de rațiune

Cum explici o dragoste ce nu poate fi explicată?

Editura Scriptum
Oradea

Originally published in U.S.A. under the title
Love Beyond Reason
Copyright © 1988 by John Ortberg
Zondervan, Grand Rapids, Michigan

Ediția în limba română, publicată sub titlul
O dragoste mai presus de rațiune
de John Ortberg

© 2006 Editura Scriptum
str. Lăpușului nr. 28, 410264 Oradea - Bihor
Tel./Fax/Robot: 0259-457.428; E-mail: scriptum@scriptum.ro,
Pagina web: WWW.SCRIPTUM.RO

Prima ediție în limba română
Toate drepturile rezervate asupra prezentei ediții în limba română

*Orice reproducere sau selecție de texte din această carte
este permisă doar cu aprobarea în scris a Editurii Scriptum, Oradea.*

Traducerea: Daniel Mănăstireanu
Editarea: Sofia Gheorghe
Corectura: Florentina Pop
Coperta și tehnoredactarea: Olimpiu G. Filip
Manager distribuție: Lucian M. Petrișor

ISBN 973-87770-4-6

Tiparul executat în U.E.

**Această carte
le este dedicată
cu recunoștință
lui David Hubbard,
Lew Smedes
și Rich Mouw.**

CUPRINS

Mulțumiri

9

O dragoste mai presus de rațiune

11

Dragostea acordă atenție

31

Dumnezeu atinge ceea ce e de neatins

51

Domnul celei de a doua șanse

65

Isus, Învățătorul

81

Mulțumiți pentru că ne știm iubiți

99

Drumul ocolit

119

Dragostea și harul

137

A fi iubit înseamnă a fi ales

157

La adăpostul dragostei lui Dumnezeu

177

Dumnezeu este în căutarea celor care se ascund

197

Dumnezeul zdrențăros

215

Resurse bibliografice

229

MULȚUMIRI

Ian Pitt-Watson a fost primul predicator pe care l-am auzit vorbind și care era deopotrivă poet și artist. Când îi ascultam pe alți predicatori mă simțeam de multe ori informat, convins sau inspirat. Când îl ascultam pe Ian, era uneori ca și cum mi se lua un vâl de pe ochi și dintr-o dată nu eram sigur dacă mă aflu într-o sală de clasă din Pasadena sau din Ierusalimul primului secol. Ascultându-l pe Ian predicând te puteai trezi dintr-o dată, în mod misterios și fără scăpare, cufundat în prezența lui Dumnezeu – spre marea ta surpriză. Două dintre cele mai mari daruri ale vieții mele au fost darul învățaturii lui și apoi cel al prieteniei lui.

Poate că cea mai bună dintre predicile lui a fost cea în care spunea povestea celor două tipuri de iubire – iubirea care caută valoare în obiectul ei și iubirea care creează valoare. Ian nu a publicat-o niciodată, cu excepția câtorva fragmente folosite pentru a vorbi despre meșteșugul predicării. Însă această predică furnizează ideea centrală pentru primul capitol al cărții

de față– metafora păpușii de cârpă. Povestirile și experiențele pe care le relatez în primul capitol îmi aparțin. Pandy chiar există și îi merge foarte bine în San Diego. Însă inspirația mi-a venit de la Ian.

Aș vrea, de asemenea, să le mulțumesc mai multor oameni care au citit unele părți sau chiar întregul manuscris: lui Ruth Haley Barton, Gerald Hawthorne, Rich Mouw, Lauri Pederson, Scott Pederson, Lew Smedes și Jodi Walli. Jack Kuhatschek mi-a fost iarăși de mare ajutor și un bun prieten ca editor, iar eforturile susținute ale lui Jim Ruark au adus claritate acolo unde era mare nevoie.

Soției mele, Nancy, pentru candoarea și încurajarea ei și lui Laura, Mallory și Johnny; mă simt îndatorat dincolo de posibilitatea de a mă revanșa în calitatea mea de ființă iubită în ciuda zdrențelor ei.

O DRAGOSTE MAI PRESUS DE RAȚIUNE

Iubirea ucide ceea ce am fost,
pentru ca să putem deveni ceea ce nu eram.
Sf. AUGUSTIN¹

Ochema Pandy. Își pierduse o mare parte din păr, îi lipsea un braț și, ca să ne rezumăm doar la atât, umplutura ieșise din ea aproape în totalitate. Era păpușa preferată a surorii mele, Barbie.

Ea nu a arătat dintotdeauna în acest hal. Fusese un dar de Crăciun ales în mod special de o mătușă mult apreciată care a bătut cale lungă până la un magazin mare din orașul Chicago pentru a o găsi. Fața și mâinile îi erau fabricate dintr-un fel de cauciuc sau plastic care o făceau să pară reală, însă corpul ei era umplut cu cârpe, pentru a fi moale și ușor de strâns în brațe, ca al unui bebeluș adevărat. Când mătușa mea s-a uitat în vitrina magazinului Marshall Fields și a zărit-o pe Pandy, a știut că a găsit ceva foarte bun.

Când Pandy a fost tânără și arătoasă, Barbie a iubit-o. O iubea cu o dragoste care îi periclita chiar integritatea. Când Barbie se culca seara, Pandy era lângă ea. Când Barbie lua prânzul, Pandy mânca împreună cu ea. Când reușea s-o convingă pe mama, Barbie făcea și baie cu Pandy. Dragostea lui Barbie pentru acea păpușă constituia, din punctul de vedere al lui Pandy, o atracție aproape fatală.

Când am apucat să o cunosc pe Pandy, ea nu mai era o păpușă prea drăguță. De fapt, ca să fiu cinstit, era o zdreanță. Nu mai era o păpușă foarte valoroasă; nu sunt sigur dacă am mai fi putut-o dărui cuiva.

Însă, din motive pe care nimeni nu le-a putut pricepe vreodată, așa cum fac copiii uneori, sora mea, Barbie, încă mai iubea această păpușă de cârpă. O iubea la fel de mult în zilele decăderii ei ca în zilele strălucirii ei.

Alte păpuși au venit și eu plecat. Pandy făcea însă parte din familie. Dacă o iubeai pe Barbie, o iubeai și pe păpușa ei de cârpă. Cele două nu puteau fi separate.

La un moment dat, ne-am dus într-o vacanță departe de casa noastră din Rockford, Illinois, tocmai în Canada. La întoarcere, ne aflam deja foarte aproape de casă când ne-am dat seama, la granița statului Illinois, că Pandy nu s-a întors cu noi. Fusese uitată la hotelul din Canada.

Nu se putea face nimic. Tatăl meu a întors mașina și am străbătut din nou drumul din Illinois până în Canada. Eram o familie devotată. Poate că nu eram o familie prea inteligentă, însă devotată eram.

Am dat buzna în hotel și l-am luat la întrebări pe recepționar – nici urmă de Pandy. Am fugit repede în camera în care stătusem – nici urmă de Pandy. Am năvălit pe scări în jos și am găsit spălătoria – acolo am descoperit-o pe Pandy, înfășurată în cearșafuri, gata să fie ucisă de mașina de spălat.

Iubirea surorii mele pentru acea păpușă era atât de intensă, încât era gata să călătorească într-o țară străină pentru a o salva.

Anii au trecut, iar sora mea a crescut. A lăsat-o în urmă pe Pandy. A înlocuit-o cu un prieten pe care-l chema Andy (care, în mod ciudat, era chiar și mai puțin atrăgător decât Pandy).

Pandy nu mai fusese demult bună de vândut, iar acum, singura opțiune logică era să fie aruncată. Însă mama mea nu a putut să facă așa ceva. A ținut-o pe Pandy încă o dată în brațe, a înfășurat-o cu mare atenție în niște hârtii, a pus-o într-o cutie și a depozitat-o în pod pentru următorii douăzeci de ani.

Pe când eram copil, aveam tot felul de jucării și animale de pluș. Mama nu a pus deoparte niciuna dintre ele. Însă a păstrat-o pe Pandy. Vreți să ghiciți de ce? (Când eram mai mic credeam că mama a făcut acest lucru din cauză că o iubea pe sora mea cea neastâmpărată mai mult decât pe mine.)

Natura iubirii surorii mele a fost cea care a făcut ca Pandy să fie atât de valoroasă. Barbie iubea acea mică păpușă cu o dragoste care făcea ca ea să capete preț în ochii oricui o iubea pe Barbie. Toate acele lacrimi, îmbrățișări și secrete au pătruns, într-un fel sau altul, în cârpele ei. Dacă o iubeai pe Barbie, o iubeai în mod natural și pe Pandy.

Au trecut mai mulți ani. Sora mea s-a căsătorit (nu cu Andy) și s-a mutat departe. A avut trei copii, iar ultimul dintre ei era o fetiță pe care o cheamă Courtney și care a ajuns curând la vârsta la care își dorea o păpușă.

Nu exista altă opțiune. Barbie s-a întors în Rockford, s-a dus în pod și a scos cutia. După atâția ani însă Pandy era mai mult o grămadă de zdrențe decât o păpușă.

Așa că sora mea a dus-o la un spital de păpuși din California (chiar există un astfel de loc) și a supus-o unei intervenții chirurgicale de reconstrucție. Pandy a avut parte de un *lifting facial* sau de o liposucție sau de orice altceva li se face păpușilor, de așa manieră, încât, după treizeci de ani, a devenit din nou frumoasă pe dinafară, așa cum fusese dintotdeauna în ochii celei care a iubit-o. Nu sunt sigur dacă îi părea mai frumoasă lui Barbie, dar acum era posibil ca și alții să înțeleagă modul în care o percepute Barbie dintotdeauna.

Când Pandy a fost tânără, Barbie a iubit-o. S-a bucurat de frumusețea ei. Când Pandy a îmbătrânit și a ajuns numai zdrențe, Barbie o iubea încă. Totuși ea nu o iubea pe Pandy doar pentru că era frumoasă, ci o iubea cu o iubire care o făcea pe Pandy să devină frumoasă.

Au trecut mai mulți ani. Cuibul surorii mele va fi în curând părăsit. Courtney este acum adolescentă și se pregătește să devină o tânără femeie. Andy jr. vorbește deja cu ea la telefon.

Dar Pandy? Pandy se pregătește pentru încă o cutie.

Două adevăruri

Iată două adevăruri foarte importante despre ființele umane. *Cu toții suntem niște păpuși de cârpă.* Cu defecte și cu răni, frânți și deformați. Încă de la Cădere, fiecare membru al rasei umane a trăit o viață plină de sfâșieri. În parte, această sfâșiere este ceva ce *ni se întâmplă.* Genele noastre pot să ne transmită anumite slăbiciuni. E posibil ca părinții noștri să ne dezamăgească tocmai atunci când avem mai multă nevoie de ei. Însă povestea nu se oprește aici. Fiecare dintre noi contribuim cu ceva la sfâșierea

*Cu toții suntem
niște păpuși
de cârpă.*

*Cu defecte și
cu răni, frânți
și deformați.*

rasei umane. Noi alegem să înșelăm atunci când adevărul vrea din răspuț să iasă la iveală. Bombănim atunci când e nevoie de o laudă generoasă. Trădăm în mod deliberat atunci când suntem legați de jurămintele noastre.

Ca o picătură de cerneală căzută într-un pahar cu apă, rupturile ne afectează întreaga ființă. Cuvintele și gândurile noastre nu sunt niciodată întru totul eliberate de ele. Noi suntem cu adevărat niște păpuși de cârpă.

Însă suntem păpușile de cârpă ale lui Dumnezeu. El știe totul despre zdrențele noastre, și totuși ne iubește. Zdrențele noastre nu ne mai definesc întru totul.

Noi nu am fost creați zdrențăroși. La început, ființele umane au fost atât de uimitoare, încât L-au făcut pe Însuși Dumnezeu să exclaimă „foarte bun“ atunci când le-a privit prin vitrina magazinului. Ființele umane au fost atât de uimitoare, încât autorul cărții Geneza a spus că au fost făcute după chipul lui Dumnezeu. Fuseseră atât de uimitoare, încât psalmistul a spus că ele rivalizează cu ființele divine în ce privește gloria și cinstea.

Atât de uimitoare, încât nici chiar căderea nu le poate distruge complet.

Tu ești o minune. Zdreanțele nu reprezintă identitatea ta. Zdreanțele nu sunt destinul tău, și nici al meu. Probabil că suntem neatrăgători, însă nu suntem neiubiți.

Și nu putem fi iubiți fără să fim schimbați. Când oamenii se îndrăgostesc (și aici nu mă refer doar la un sentiment călduros față de ceilalți, ci la o dragoste care este uneori neînduplecată și provocatoare, poate chiar dureroasă), ei încep să devină atrăgători.

Probabil că
suntem
neatrăgători,
însă nu suntem
neiubiți.

Acest lucru este adevărat chiar și la nivel fizic. Psihologii ne spun că bucuria iubirii accelerează pulsul: fața devine strălucitoare, buzele sunt mai roșii, iar cearcănele de sub ochi se estompează!

Emoțiile intense îți fac pupilele să se dilate, astfel încât ochii arată mai luminoși și mai clari. Am fost creați în așa fel, încât chiar și trupurile noastre devin mai atrăgătoare atunci când sunt iubite.

Suntem obișnuiți cu acel tip de dragoste care caută pe cineva sau ceva care are o mare valoare. Aceasta este o dragoste care sărbătorește frumusețea sau puterea celui iubit. Dragostea care ne este familiară este trezită de un obiect scump, atractiv sau care conferă un anumit statut celui cu care este asociat.

Grecii aveau un cuvânt special pentru acest tip de dragoste. Este vorba despre *eros*. Când auzim acest cuvânt, am putea să ne gândim la termenul „erotic”, însă *eros* se referea la mai mult decât la o dragoste cu implicații sexuale. La rădăcină, *eros* descria acel tip de dragoste pe care o dăruiesc celui obiect care îmi împlinește dorințele, îmi câștigă admirația sau îmi satisface poftele. *Eros* este dragostea pornită într-o vânătoare de comori. Ea este răsplata care vine concomitent cu titlul de Miss America sau cu titlul de Cel mai sexy bărbat al anului acordat de revista *People*.

Noi învățăm devreme despre acest tip de dragoste. Studiile arată că adulții le zâmbesc mai mult și le vorbesc mai drăgăstos

bebelușilor frumoși decât celor obișnuiți și îi sărută și îi țin în brațe mai mult. Tații sunt mai implicați în viața copiilor atrăgători decât în viața celor considerați a fi neatrăgători de către evaluatori independenți.

Karen Lee-Thorp afirmă că poveștile pentru copii întăresc acest comportament: „Prințul nu a fost vrăjit de inteligența și conversația plină de bun simț a Cenușăresei; el a fost fascinat de rochia și de picioarele ei mici. Albă ca Zăpada și Frumoasa din pădurea adormita și-au vrăjit prinții în timp ce dormeau.”² Rapunzel a petrecut douăzeci de ani singură într-un turn și n-a avut parte de nicio zi în care să aibă probleme cu coafura.

Eros – dragostea care se naște din nevoie, admirație și dorință – nu este neapărat un tip rău de dragoste. Este bine că un bebeluș își iubește mama care îi dă viață prin laptele ei. Este bine ca un iubit să se bucure de frumusețea iubitei lui.

Însă dragostea de tip *eros* este prea instabilă pentru a-ți sprijini pe ea întreaga viață atunci când ești o păpușă de cârpă. Vei fi prins într-o cursă imposibil de câștigat încercând să demonstrezi că ești destul de frumos, destul de deștept, destul de puternic sau destul de spiritual pentru a merita să fii iubit. Îți va fi teamă ca nu cumva zdrențele tale să devină vizibile. Nu, păpușile de cârpă au nevoie de o dragoste mult mai durabilă decât *eros*-ul.

Există o astfel de dragoste, o dragoste care *conferă* valoare obiectului ei. Există o dragoste care transformă păpușile de cârpă în comori de neprețuit. Există o dragoste care se alipește de micile creaturi zdrențăroase, din motive pe care nimeni nu le poate pricepe întru totul, făcându-le să devină prețioase și peste măsură de valoroase. Aceasta este o dragoste dincolo de rațiune. Aceasta este dragostea lui Dumnezeu. Aceasta este dragostea cu care ne iubește Dumnezeu.

Dragostea este însuși motivul pentru care Dumnezeu ne-a creat. Teologii vorbesc despre faptul că Dumnezeu a creat totul în mod liber, nu din necesitate. Aceasta este o idee importantă – ea implică faptul că Dumnezeu nu ne-a creat pentru că era plictisit, Se simțea singur sau nu mai avea nimic altceva de făcut.

Dumnezeu nu ne-a creat din nevoie. Ne-a creat din dragoste. C. S. Lewis scria: „Dumnezeu, care nu are nevoie de nimic, aduce în existență, din dragoste, creaturi cu totul de prisos pentru ca El să le poată iubi și desăvârși.”³

Însă măsura deplină a iubirii lui Dumnezeu nu ne-a fost arătată în primul rând atunci când El a ales să ne creeze. Ea ne-a fost arătată atunci când am devenit păcătoși și de neiubit.

Pavel ne explică acest lucru astfel: „Pe când eram noi încă fără putere, Cristos, la vremea cuvenită, a murit pentru cei nelegiuți. Pentru un om neprihănit cu greu ar muri cineva; dar pentru binefăcătorul lui [*un om bun*, în traducerea citată de autor], poate că s-ar găsi cineva să moară. Dar Dumnezeu Își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Cristos a murit pentru noi.”⁴

Dumnezeu ne cunoaște secretul. El știe că suntem niște păpuși de cârpă. Profetul Isaia a spus-o cu mii de ani în urmă: „Toți am ajuns ca niște necurați și toate faptele noastre bune sunt ca o haină mânjită.”⁵ Fiecare dintre noi a devenit atât de zdrențaros, atât de sfâșiat de păcat și de vinovăție, încât singura soluție logică la îndemână era să se elimine rasa umană. Ca ea să fie eliminantă și totul să fie luat de la început.

Însă Dumnezeu nu a putut să facă așa ceva. Așa că a propus o operație de reconstrucție. Dumnezeu Și-a propus să ducă rasa umană acolo unde putea să-i schimbe hainele murdare și să-i îndepărteze vinovăția și păcatul, care au făcut ca obiectul iubirii Sale să devină atât de neatrăgător.

Un astfel de loc chiar există. Acesta este crucea.

Dragostea omenească normală poate face uneori sacrificii pentru o persoană nobilă, spune Pavel. Însă Dumnezeu a mers până la capăt pentru a-Și arăta dragostea față de noi. El a murit pentru noi la *vremea potrivită* – când noi eram în zdrențe, slabi și păcătoși.

Autorii Bibliei nu au vrut să folosească termenul *eros* pentru a descrie acest fel de dragoste. Așa că, în majoritatea cazurilor, ei au folosit un cuvânt destul de lipsit de culoare – *agape*. Nu fusese folosit prea des de către greci, dar acum căpăta o nouă

semnificație. Era utilizat pentru a descrie acel tip de dragoste care îi putea da speranță unei păpuși de cârpă.

Cuvântul englezesc vechi pentru o astfel de dragoste este *caritate* (*charity*). Termenul *caritate* era folosit pentru a exprima dragostea manifestată sub forma unui dar curat, pur. Nu prea mai este folosit astăzi. Când este utilizat, el are anumite conotații zeflemitoare, ori condescendente. Nimeni nu vrea să fie „obiectul carității cuiva“.

Însă, în ultimă instanță, dragostea supremă ne vine sub forma unui dar.

C. S. Lewis a scris:

Cu toți avem parte de Caritate. Există câte ceva în fiecare dintre noi ce nu poate fi iubit în mod natural. Nu este vina nimănui dacă nu suntem iubiți din acest motiv. Doar cei plăcuți pot fi iubiți în mod natural. Este ca și cum le-am cere oamenilor să le placă gustul de pâine mucegăită sau sunetul unui sfredel mecanic. Noi putem fi iertați, putem avea parte de milă și putem fi iubiți, în ciuda acestor lucruri, datorită Carității; în nici un alt fel. Toți cei care au părinți buni, soți, soții sau copii buni pot să fie siguri că uneori au parte de sentimentul lor de Caritate; ei nu sunt iubiți pentru că sunt plăcuți, ci pentru că Dragostea Însăși sălășluiește în cei care-i iubesc.⁶

Chemați să iubim

Există două porunci în Noul Testament care constituie miezul răspunsului nostru la iubirea lui Dumnezeu. Cele două nu pot fi separate. Întreaga voie a lui Dumnezeu are legătură cu ele, spune Isus: „Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, și cu tot cugetul tău; și să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși.“ Principala formă pe care o ia dragostea lui Dumnezeu în Biblie este iubirea pentru oamenii care contează atât de mult pentru El. Sau, cum S-a exprimat Isus: „Ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia din acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie mi le-ați făcut.“

„Dacă mă iubiți pe Mine, iubiți-Mi și păpușile de cârpă“, spune Dumnezeu. Cele două iubiri sunt de nedespărțit.

Dacă suntem serioși în a-L iubi pe Dumnezeu, trebuie să începem cu oamenii; cu toți oamenii. Și mai ales trebuie să învățăm să-i iubim pe cei pe care, în majoritatea cazurilor, lumea îi respinge.

În zilele lui Isus, oamenii care erau cei mai conștienți de zdrențele lor erau și cei mai deschiși față de dragostea Lui. Într-o zi, Isus lua masa în casa unui fariseu pe care-l chema Simon și care credea, ținând seama de toate lucrurile și de cum ar putea gândi Dumnezeu, că el nu era deloc o persoană greu de iubit.

O femeie i-a intrat în casă. Luca ne spune că era o „păcătoasă“, ceea ce este, cel mai probabil, un mod politicos de a spune că era o prostituată. Fără îndoială că era un oaspete nepoftit și i-a scandalizat pe toți cei prezenți, cu excepția singurei persoane cu adevărat sfinte de la acea masă. Ea și-a terfelit reputația, și-a pierdut o mare parte din virtuți și, în general, umplutura i-a fost smulsă aproape în totalitate. Numele ei era Pandy.

Ea nu a arătat astfel dintotdeauna. Cândva fusese fiica cuiva, poate că cineva visase lucruri bune pentru ea. Poate că își avea și ea visele ei. Însă acea zi a fost cu mult timp în urmă. Au trecut ani buni de când nu și-a mai petrecut timpul în compania unor oameni respectabili. A avut nevoie de tot curajul din lume pentru a înfrunta privirile de gheață și șoaptele din acea încăpere.

Ea s-a așezat în spatele lui Isus, în dreptul picioarelor Lui (în acea perioadă, oamenii stăteau mai degrabă întinși pe niște canapele decât așezați la masă). Însă când a reușit să-L privească pe Isus în ochi, în loc să găsească dispreț, această femeie a găsit dragoste.

Ea adusese parfum pentru a-L unge pe Isus. Acest lucru se făcea de obicei prin turnarea parfumului pe capul cuiva. Însă, în timp ce se uita la Isus, au început să-i curgă lacrimile. Poate se gândea la modul în care a câștigat banii cu care a cumpărat parfumul. Poate se gândea la fetița care fusese cândva. Poate se gândea la prăpastia dintre ceea ce devenise și ceea ce visase să

devină. În orice caz, în loc de cap, ea a început să-I ungă picioarele lui Isus cu un amestec de parfum și lacrimi.

Apoi ea a mai făcut ceva – și-a desfăcut părul. Așa ceva era interzis în public. Era o violare a obiceiurilor sociale; evreicele

Isus este
scandalos de
grăbit să ierte.

respectabile își țineau părul împletit când puteau fi văzute de alții. Ca prostituată, ea își desfăcuse de multe ori părul. Și de fiecare dată se mai alegea cu o rană în inimă, cu o cicatrice în suflet. Însă de această dată o făcea în semn de omagiu,

pentru a usca picioarele lui Isus pe care le-a spălat și le-a uns. Cea care și-a desfăcut părul de atâtea ori, și l-a desfăcut încă o dată. Însă era pentru ultima dată. De aceasta dată a nimerit-o. Zilele ei zdrențuite s-au încheiat.

Simon a așteptat ca Isus să spună cine era această femeie. Înainte să fim prea aspri cu Simon, merită să ne întrebăm cum am fi reacționat noi în locul lui. Această femeie Îl sfidase totuși pe Dumnezeu prin modul în care și-a trăit viața. Ea a subminat standardele fidelității; a contribuit poate chiar și la distrugerea unor familii. Nu ne este de folos să facem o analiză a zdrențelor ei. Dar poate că un discurs despre moralitate nu ar fi nepotrivit aici.

Însă Isus este scandalos de grăbit să ierte. El înțelege, spre deosebire de Simon, că acolo unde există o pocăință demnă de încredere, judecata s-a și realizat deja. El îi atrage atenția lui Simon că în timp ce el a neglijat să-i aducă apă pentru spălătul picioarelor, ea i le-a spălat cu tot ce avea mai de preț, inclusiv cu lacrimile ei. În timp ce Simon nu i-a oferit un sărut, ea nu se mai oprea din sărutatul picioarelor Lui. În timp ce Simon nu l-a oferit nici măcar ulei ieftin de măsline pentru îmborsărire, ea l-a uns cu parfum scump.

Simon nu putea primi prea multă dragoste pentru că se agăța cu încăpățănare de ideea că nu prea avea nevoie de iertare. Tocmai simțul moral și impresia de superioritate morală l-au făcut să piardă sentimentul propriilor zdrențe. Astfel, inima lui a devenit mult mai neiuuitoare și de neiuubit decât a păcătoasei pe care o disprețuia.